ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: D. C. D., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2004, čj. 36 Az 711/2003 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 6. 2003, čj. OAM-603/LE-PA02-PA01-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím bylo řízení o udělení azylu stěžovateli zastaveno podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), neboť stěžovatel neposkytl správnímu orgánu informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Konkrétně vytýká žalovanému, že při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a dále § 25 písm. d) zákona o azylu. Pro tyto vytýkané vady měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Trvá na tom, že mu správní orgán nedal možnost, aby při pohovoru uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti o udělení azylu. Při pohovoru byl pracovníkem žalovaného správního orgánu dotazován pouze na skutečnosti týkající se jeho cestovního pasu, kdy těmto otázkám přesně nerozuměl. Teprve při čtení protokolu o pohovoru pochopil, na co byl dotazován a žádal o pokračování v pohovoru, kdy se chtěl vyjádřit k důvodům, pro které opustil svou vlast a požádal o udělení azylu v České republice. Pracovník žalovaného správního orgánu však pohovor ukončil a odmítal v tomto pohovoru zcela bezdůvodně pokračovat. Žalovaný tak pochybil, když stěžovateli neumožnil, aby při pohovoru uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti o udělení azylu v České republice. Má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 10. 6. 2003 podal stěžovatel návrh na zahájení řízení o udělení azylu, kde uvedl, že o azyl žádá proto, že Českou republiku považuje za svou druhou vlast a je zde více než 10 let. Rodiče mu psali, aby se nevracel, že jeho sourozenci jsou diskriminováni.

Pokud jde o řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno.

K námitce stěžovatele, že mu správní orgán nedal možnost, aby při pohovoru uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti o udělení azylu a že při pohovoru byl pracovníkem žalovaného správního orgánu dotazován pouze na skutečnosti týkající se jeho cestovního pasu, kdy těmto otázkám přesně nerozuměl, Nejvyšší správní soud uvádí, že pohovor se stěžovatelem byl proveden dne 19. 6. 2003 v ZZC, v jazyce vietnamském, za přítomnosti pana P. C. P., tlumočníka a stěžovatel svým vlastnoručním podpisem potvrdil, že byl seznámen s protokolem, s obsahem souhlasí a nežádá doplnění. Proto soud považuje jeho tvrzení za účelová.

Krajský soud v Brně tak nepochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu